

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 238/2019
23.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Љубинка Антић адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа за грејање и одржавање стамбених и пословних просторија „Нови дом“ из Врања, чији је пуномоћник Александар Кнежевић, адвокат из ..., ради поништаја, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1111/2018 од 24.07.2018. године, у седници одржаној 23.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1111/2018 од 24.07.2018. године, у ставу првом и обавезујућем делу става другог изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 909/17 од 19.02.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени затхев тужиоца и поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду туженог број ... од 02.06.2017. године, којим је тужиоцу престао радни однос заснован на одређено време закључно са 31.01.2009. године, а туженом се налаже да тужиоца врати на послове и радне задатке сходно уговору о раду број ... од 02.06.2017. године до истека времена на који је закључен до 31.01.2009. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1111/2018 од 24.07.2018. године ставом првим изреке, потврђена је пресуда првостепеног суда у делу става првог изреке којим је поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду туженог број ... од 02.06.2017. године и у ставу другом изреке и у том делу жалба туженог се одбија, као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда у преосталом делу става првог изреке тако што се обавезује тужени да распореди тужиоца на радно

место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима, до истека времена на које закључен уговор о раду, односно до 31.01.2019. године, док се захтев тужиоца за враћање на послове и радне задатке сходно уговору о раду број ... од 02.06.2017. године, одбија као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се указује на повреде поступка из тачке 12. ове законске одредбе, што сагласно члану 407. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

Из утврђеног чињеничног стања произлази да је тужилац са туженим закључио уговор о раду на одређено време број ... од 01.02.2017. године, за период од 01.02.2017. године до 31.07.2017. године. Анексом број ... од 07.03.2017. године, наведени уговор је измењен у погледу времена за који је закључен, у том смислу да ће тужилац код туженог да ради у трајању од 24 месеца и то од 01.01.2017. године до 31.01.2019. године, на радном месту ..., а због повећаног обима посла. Решењем туженог број ... од 02.06.2017. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због смањења обима послова на радном месту на коме је био распоређен. Пар дана пре отказивања уговора о раду тужиоцу 29.05.2017. године и 30.05. 2017. године тужени је због повећаног обима посла, закључио уговоре о раду на одређено време са ББ из ..., за послове ... и ВВ из ..., за послове Послови ... у тренутку када је тужиоцу престао радни однос нису били укинута, а наставила је да их обавља запослена ГГ која је радила и друге послове из области материјално финансијског пословања туженог. Дана 31.08.2017. године тужени је донео нови правилник којим је радно место ... укинута.

Имајући у виду да је тужиоцу престао радни однос 02.06.2017. године, иако је тужени уговор на одређено време са тужиоцем закључио за период од 01.02.2017. године до 31.01.2019. године и на тај начин одредио време трајања уговора, нижестепени судови су закључили да тужени није могао отказати уговор о раду тужиоцу пре истека рока на који је закључен. Поред тога, тужиоцу је отказан уговор о раду због смањења обима послова које је обављао, али притом тужени није пружио доказ да је до овог смањења заиста дошло, односно да је дошло до престанка потребе за даљим радним ангажовањем тужиоца, имајући у виду да је непосредно пре отказа уговора о раду тужиоцу запослио друга лица за обављање послова због повећаног обима посла.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за

заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба.

У конкретном случају, уговор о раду на одређено време, сагласно наведеној норми, закључен је због повећаног обима посла, са тачно назначеним периодом трајања, па у таквој ситуацији, супротно наводима ревизије, тужени није могао отказати уговор о раду у сваком моменту, већ само истеком рока на који је закључен или уколико је дошло до смањеног обима посла или уколико би ти послови евентуално били укинута. Међутим, тужени није доказао да је дошло до смањења обима посла на радном месту на којем је тужилац био распоређен, а исто је укинута тек након престанка радног односа тужиоца.

Супротно наводима ревизије, нижестепени судови су правилно применили материјално право и то одредбу члана 37. став 1. Закона о раду, с обзиром да је тужилац са туженим закључио уговор о раду на одређено време и датумски дефинисао време трајања уговора, за обављање послова ... због повећаног обима посла, а није доказао да се обим послова смањило и да је из ових разлога тужиоцу пре истека рока на који је уговор закључен морао престати радни однос.

Како захтев за враћање тужиоца на рад има акцесорни карактер, а имајући у виду да је решење о отказу поништено, правилна је и одлука у делу којим је обавезан тужени да тужиоца врати на рад до истека рока на који је закључен уговор о раду на одређено време, а наводе ревизије који се односе на реинтеграцију Врховни касациони суд није посебно образлагао, јер их је тужени већ истицао и у жалби, а другостепени суд их правилно ценио.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена доказа, а тиме уствари утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог према одредби члана 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци применом члана 414. ЗПП.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредби члана 153. и 154. ЗПП, а захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова је одбијен, јер по овом правном леку тужени није успео, применом члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић